

top_OS csop_Ort: KÖZ

Asztalos Zsolt, Csizik Balázs, Hámos Gusztáv & Katja Pratschke, Kulcsár Géza

Megnyitó: 2026. 02. 18., szerda, 18:00

Megtekinthető: 2026. 02. 19. – 04. 01.

köz [1] főnév

1. Az a tér, ill. terület, amely két v. több tárgyat v. személyt, ill. személyeknek v. tárgyaknak csoportjait egymástól elválasztja; térköz.
4. Megismétlődő jelenségeket egymástól elválasztó, ill. vmely történést, cselekvést megszakító hosszabb-rövidebb időtartam; időköz.

köz [2] melléknév és főnév

- I. melléknév (**elavult**) Az egész közösségre v. az egész társadalomra vonatkozó, tőle eredő, minden tagját illető, érintő; általános, egyetemes, közös.

II. főnév

1. (**választékos**) Vmely nagyobb közösség, pl. társadalom, nemzet, állam.

/A magyar nyelv értelmező szótára/

Mi, mindnyájan, a *városhasználók*, lényegileg flâneur-ök vagyunk. Mert a flâneur létmódja az, hogy soha meg nem áll, csak az őt körülvevő város marad tekintete hatalma előtt néha állva. Az építészet megfagyott zene, mondják. Így hát a város terére nem tekinthetünk másként, csakis paradox fagyasztóként: megmerevíti azokat a hibrid, sokdimenziós és sokszólamú városi struktúrákat, amelyek lételeme és létoka pedig éppen az állandó téri és történelmi-ideológiai mozgásban állna.

A tér a városnak az a vetülete, ami az időt felfüggeszti; a közösség pedig az, ami a történelem idejét a városnak folyton visszaadja. A flâneur-szobjektum a kettő között áll: tekintetével mindig új és időtlen városokat alapít, lépteivel újra és újra lerombolja azokat. Ez a tekintet az egyetemes szobjektum, a személytelen köz, a rendszerek rendszerének tekintete. Tükör, amiben a város nézi önmagát.

Közösség és köztesség közös töről fakad. A köz egyszerre mindenkié és senkié. Egyszerre magától értetődően nyílt, és folytonosan és végérvényesen köztes. A hely, ami nincs sehol, a birtok, ami senkihez és semmihez nem tartozik, magát csakis a flâneur-nek, a várost örökké érdek nélkül szemlélőnek tárja fel: megmutatja neki, hogy fér meg benne egymás mellett a virtuális város valódi végtelenje, a valódi város virtuális végtelenje, a nemhelyekben szunnyadó utópiák és az utópiákból ébredő nemhelyek.

A **top_OS csop_Ort** egy nyitott, transzdiszciplináris hely-, idő- és városkutató közösség, ha tetszik: imaginatív flâneur-ök szövetsége. Ezen a kiállításon öt kulcsembert, alapító tag vállalkozik az urbanitás épített és fogalmi tereiben rejlő köztességek, átmenetiségek, idő- és

térparadoxonok képzőművészeti, konceptuális felmutatására, ki-kí a maga sajátos esztétikai és artikulációs módszertanának következetes képviselőjében, ugyanakkor együtt egy egységes, kimerevített városi tájképet létrehozva.

“Stehen und Bleiben sind nur Grenzfälle [des] »unterwegs«.”

“Állva maradni: az úton levés határeseté.”

Katja Pratschke és Hámos Gusztáv installációja tulajdonképpen legutóbbi filmjük, az *In Limbo* architektonikus dekonstrukciójaként, egyben a fentiek szellemében fogant városolvasási, városújraírási gyakorlatként olvasható: a filmből csak egy kiszemelt részlet látható, azaz a filmidő, ahogy a mindenkori város történeti ideje is, mintha megtagadná önnön folytonosságát, és kísérletet tenne a kiemelt jelen(et) abszolúttá tételére. A műben látható téranalízis az esetiből az egyetemes felé tart, az installációt egy metaemlékművé, egy emlékműcsoport elemzését emlékezésbe fagyasztó mozgókép feletti konstruktív emlékezési gyakorlattá avatja; mindezt egy tematikus, egyben önreflektív gesztus mentén a csop_Ort első, alapuló kiállítására készült, Székesfehérvár láthatatlan műemlékeit jelenvalóvá tevő videópár keretezi. Pratschke és Hámos a történelmi köztességnek következetesen azzal az arcával néz farkasszemet, ahol az idő megállíthatatlan áramlásába ékelődő egyetlen pillanat, egyetlen eszme tirannikus ambíciói törvényszerűen kudarcba fulladnak, és az ércnél maradandóbbnak szánt emlékmű ábrándja helyén csak egy téridő-anomália eleven emlékét találjuk.

“Abständigkeit, Durchschnittlichkeit, Einebnung konstituieren als Seinsweisen des Man [...] »die Öffentlichkeit«.”

“A nyilvánosságot az arctalan alany távolságai, általánosításai és belesimulásai alkotják.”

Asztalos Zsolt szintén nagyívű installációban vizsgálja a történeti helyzet teresedési lehetőségeit, szintén a hétköznapi megélés során oly könnyen észrevétlenségbe burkolózó alakzatok transzpozíciójára, és az ebben a gesztusban feltárolt köztességélményre építve. A hangsúly itt azonban nem a téri-esztétikai, hanem a fogalmi konstrukciók határainak feltérképezésén van. A fogalom fogalmiságának kulcsmozzanata, véljük, az volna, hogy abban valamit, ideális esetben valamely jelenség lényegét megragadjuk, megfogjuk. De legalább ennyire igaz, hogy a fogalom maga ragadja magához a mindenkori társadalmi jelent, ahol önnön jelentésétől magát önhatalmúlag kiürésítve pusztá hatalmi jelként funkcionál. Asztalosnak ebben a törékeny pillanathoz címzett emlékművében ezek a szinte egyetemes erővel felruházott kortárs kulcsszavak a virtuális valóság efemerségének banális jelenségeiben és jelölőiben (a mindannyiunkat körülvevő, sokszor a túltermelésből fakadó felejtés enigmatikus kódéba burkolózó digitális-virtuális médiatáj) kontextualizálódnak. Ezek a nem kézzelfogható terek éppúgy konstruáltak, és az infrastruktúrán és a közösségi diskurzuson

keresztül éppannyira szervesülve vannak a városszövetbe, mint a várost hagyományosan alkotó artefaktumok — folytonos észrevétlenségben és felfedezettségben az anyagi és a virtuális város közötti határzónában.

"[D]as vorhandene commercium zwischen einem vorhandenen Subjekt und einem vorhandenen Objekt: [...] das Dasein ist das Sein dieses »Zwischen«."

"A jelenvalóság maga a köztesség: a szubjektum és objektum összetartozásának valósága."

Csizik Balázs munkái, különösen újabb alkotói korszakában, kivitelükben, medialitásukban is köztes terekben léteznek — ráadásul úgy, hogy ezeket egyszerre mutatják fel a maguk talált, távolságtartó objektivitásában és formálnak mégis igényt a frissen, a művészeti térben *ex nihilo* konstruált helyek birtokba vételére. Ebbe a hétköznapi, nonhumán és nonmodern misztikába, ahol maga a kép belső mozgása lesz az imaginatív, hibrid térfoglalási gesztusok flâneur-szemlélőjévé, érkezik Csiziknél folyton vissza az egyén, az egyetemes egyedi, arcát szinte mindig a képen túlra szegezve, de sorsának tér- és időközeit annak teljességében felvállalva és a kép színeiben felmutatva. Az itt látható műcsoport ebben a szellemben, a közös alap és az egyszeri megismételhetetlenség közötti oszcillációban szerveződik önmaga nyitott kvázi-emlékművévé: a centrális objekt köztéri gesztusokat idéző módon irányítja az őt keretező vizuális és asszociációs teret, működésbe hozva azt a fajta hálózatoságot, ami egyaránt ott munkál a városi terek köztességeiben és a közös alkotás tereiben.

"Das Gerede [...] hält sich in einer Schweben und ist [...] doch immer bei der »Welt«, mit den Anderen und zu ihm selbst."

"A csevegés folyton lebeg, és mégis mindig a világnál van: a Másiknál és Magánál."

Kulcsár Géza kifejezőmódjában, alkotásaiban és intervencióiban úgy jeleníti meg a maga teljes közvetlenségében a városi teret, hogy annak soknyelvűségét, helynek, anyagnak és közösségnek az agóra körül örvénylő nyelvjátékát mutatja fel, folyamatosan játszva képpel és szóval egyaránt (kudarca ítélt kísérletet téve a kettő közötti köznek, e szemantikai senkiföldjének beépítésére). Ahogyan hagyja őket egymásra és egymásba hatni, a városi szöveg/szövet textus/textúráiban feltárul a város palimpszeszt-természete, és pedig annak leglényegibb módján: a helyek, nemhelyek és közeik egymásra íródása nem is annyira az idő múlásáról, a korszakok rendjéről szól, hanem a városi zshivajról mint a tér és idő közéből sugárzó állandó világtárgyról. Az itt látható *triptychon duplex*, miközben kétfajtaságában magába fogadja ennek a köztességnek a forrását, hármasságában a csoport többi tagjának kommentárjaként is olvasható. És az olvasás maga sem más, mint újírás.

Szöveg: Kulcsár Géza

top_OS csop_Ort: in_between

Zsolt Asztalos, Balázs Csizik, Gusztáv Hámos & Katja Pratschke, Géza Kulcsár

Vernissage: 18 February 2026, Wednesday, 18:00

On view: 2026. 02. 19. – 04. 01.

We, all of us, city dwellers, are essentially flâneurs. Because the flâneur's way of life is to never stop, only the city around him sometimes standing still before the power of his gaze. Architecture is frozen music, they say. Thus, we cannot view urban space as anything other than a paradoxical freezer: it freezes those hybrid, multidimensional, and polyphonic urban structures whose essence and raison d'être lie precisely in constant spatial and historical-ideological movement.

Space is the projection of the city that suspends time; community is what constantly returns the time of history to the city. The flâneur subject stands between the two: with his gaze, he constantly founds new and timeless cities, and with his steps, he destroys them again and again. This gaze is the gaze of the universal subject, the impersonal public, the system of systems. It is a mirror in which the city sees itself.

Community and commonality spring from the same source. The public sphere belongs to everyone and no one at the same time. It is simultaneously self-evidently open and continuously and definitively intermediate. The place that is nowhere, the property that belongs to no one and nothing, reveals itself only to the flâneur, the observer who gazes at the city with eternal indifference: it shows him that the virtual city's real infinity, the real city's virtual infinity, the utopias slumbering in non-places, and the non-places emerging from utopias can all coexist within it.

top_OS csop_Ort is an open, transdisciplinary collective for research into place, time, and the city, or, if you like, an association of imaginative flâneurs. In this exhibition, five key figures, founding members, undertake a visual and conceptual presentation of the temporalities, transitory states, and time and space paradoxes inherent in the built and conceptual spaces of urbanity, each consistently representing their own unique aesthetic and discursive methodology, while at the same time creating a unified urban landscape.

“Stehen und Bleiben sind nur Grenzfälle [des] »unterwegs«.”

“Standing still: a border case of being on the move.”

The installation by Katja Pratschke and Gusztáv Hámos can be read as an architectural deconstruction of their latest film, *In Limbo*, and at the same time as an exercise in reading and rewriting the city, conceived in the spirit of the above: only a selected excerpt from the film is shown, meaning that the film time, like the historical time of any city, seems to deny its own continuity and attempts to make the highlighted present absolute. The spatial analysis shown in the work moves from the specific to the universal, transforming the installation into a meta-monument, a constructive exercise in remembrance that freezes the analysis of a group of monuments into memory; all of this is framed by a pair of videos created for csop_Ort's first exhibition, which made the invisible monuments of Székesfehérvár visible, in a thematic and self-reflective gesture. Pratschke and Hámos consistently confront historical mediocrity with the face where the tyrannical ambitions of a single moment, a single idea wedged into the unstoppable flow of time, inevitably fail, and where the dream of a monument intended to be more lasting than ore is replaced by the vivid memory of a space-time anomaly.

“Abständigkeit, Durchschnittlichkeit, Einebnung konstituieren als Seinsweisen des Man [...] »die Öffentlichkeit«.”

“The public sphere is shaped by the distances, generalizations, and assimilations of faceless subjects.”

Zsolt Asztalos also examines the possibilities of historical situations unfolding in a large-scale installation, building on the transposition of forms that are so easily overlooked in everyday life and the experience of commonality revealed in this gesture. The emphasis here, however, is not on spatial aesthetics, but on mapping the boundaries of conceptual constructions. We believe that the key moment of conceptuality is that we grasp and capture something, ideally the essence of a phenomenon. But it is at least as true that the concept itself seizes upon the prevailing social meaning, where it functions as a mere sign of power, having arbitrarily emptied itself of its own meaning. In Asztalos's monument dedicated to this fragile moment, these contemporary keywords, endowed with almost universal power, are contextualized in the banal phenomena and signs of virtual reality (the digital-virtual media landscape that surrounds us all, often shrouded in the enigmatic fog of oblivion resulting from overproduction). These intangible spaces are just as constructed and integrated into the urban fabric through infrastructure and community discourse as the artifacts that traditionally make up the city—in a state of constant invisibility and discovery, in the border zone between the material and virtual city.

"Presence is intermediacy itself: the reality of the unity between subject and object."

Balázs Csizik's works, especially those from his more recent creative period, exist in intermediate spaces in terms of their execution and mediality—and they do so in such a way that they simultaneously display their own found, distanced objectivity and yet demand the possession of places newly constructed ex nihilo in the artistic space. In this everyday, non-human, and non-modern mysticism, where the internal movement of the image itself becomes the flâneur observer of imaginative, hybrid gestures of space occupation, the individual, the universally unique entity is in a state of eternal return: their gaze almost always fixed beyond the image, but accepting the spatial and temporal dimensions of their fate in its entirety and emanating it via the colors of the image. In this spirit, the group of works shown here, oscillating between a common foundation and unique irreproducibility, organizes itself into an open quasi-memorial: the central object directs the visual and associative space framing it in a manner reminiscent of public gestures, activating the kind of network that operates both in the interstices of urban spaces and in the spaces of collective creation.

"Das Gerede [...] hält sich in einer Schweben und ist [...] doch immer bei der »Welt«, mit den Anderen und zu ihm selbst."

"The conversation floats constantly, yet it is always in the world: with the Other and with It-Self."

In his words, works and interventions, Géza Kulcsár presents urban space in all its immediacy, revealing its multilingualism, the linguistic interplay of place, material, and community swirling around the agora, constantly playing with both images and words (making a deliberately failing attempt to incorporate the space between the two, this semantic no-man's-land). As he allows them to influence each other and interact, the palimpsestic nature of the city is revealed in the texts/textures of the urban fabric, in its most essential form: the interweaving of places, non-places, and their spaces is not so much about the passage of time or the sequence of eras, but rather about the urban buzz as a constant world object radiating from the space and time between them. The triptych duplex shown here, while embracing the source of this in-between-ness in its duality, can also be read as a commentary on the other members of the group in its triple division. And reading itself is nothing more than rewriting.

Text: Géza Kulcsár